

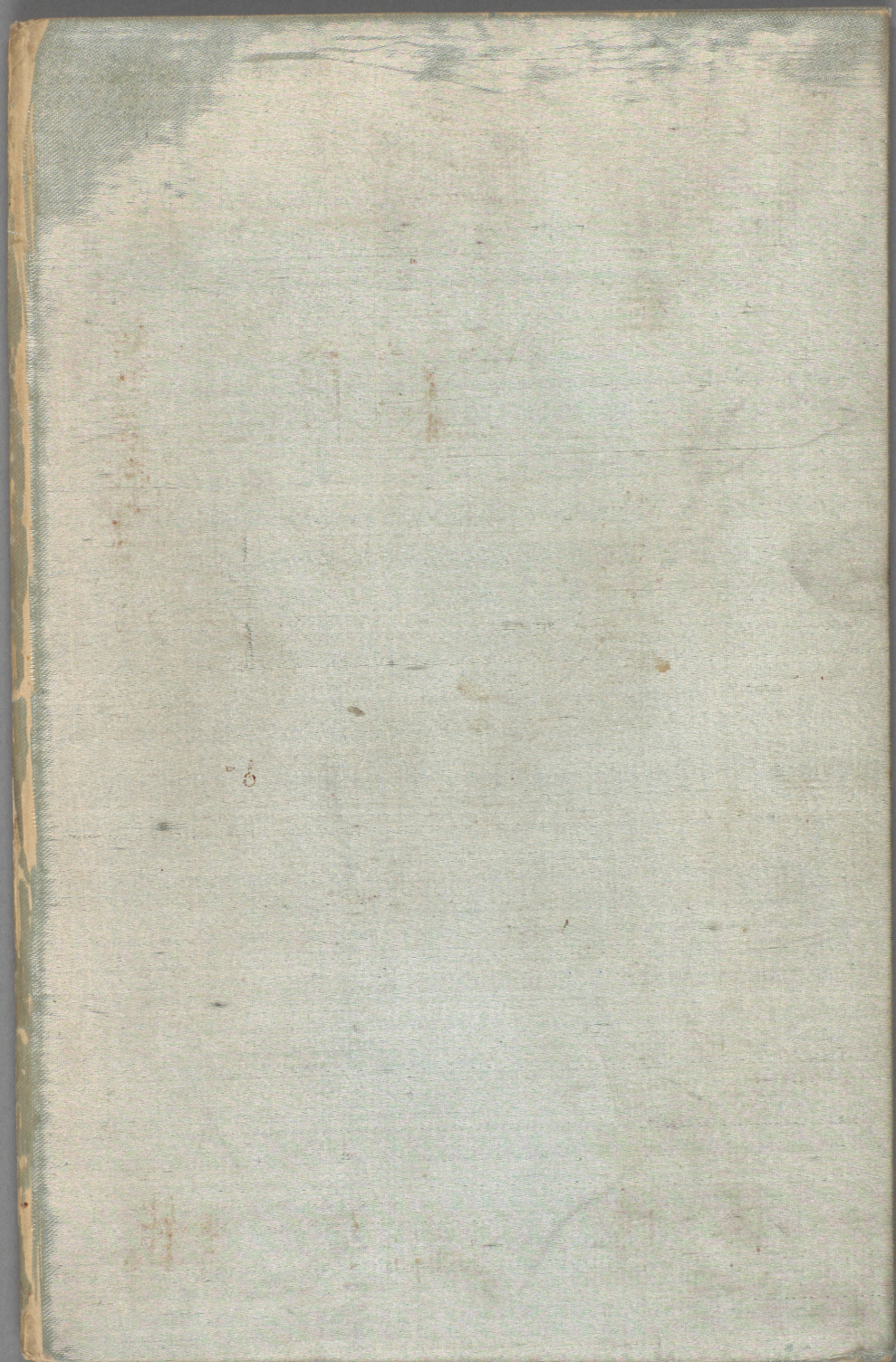
Gustaf Adolpfs
ärestod. Poëme af
Lidner. Stockholm,
tryckt i kongl.
trycker...

Lidner, Bengt,

1700-1829 81 A

National Library
of Sweden

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Vitt.

Bv.

1700-1829

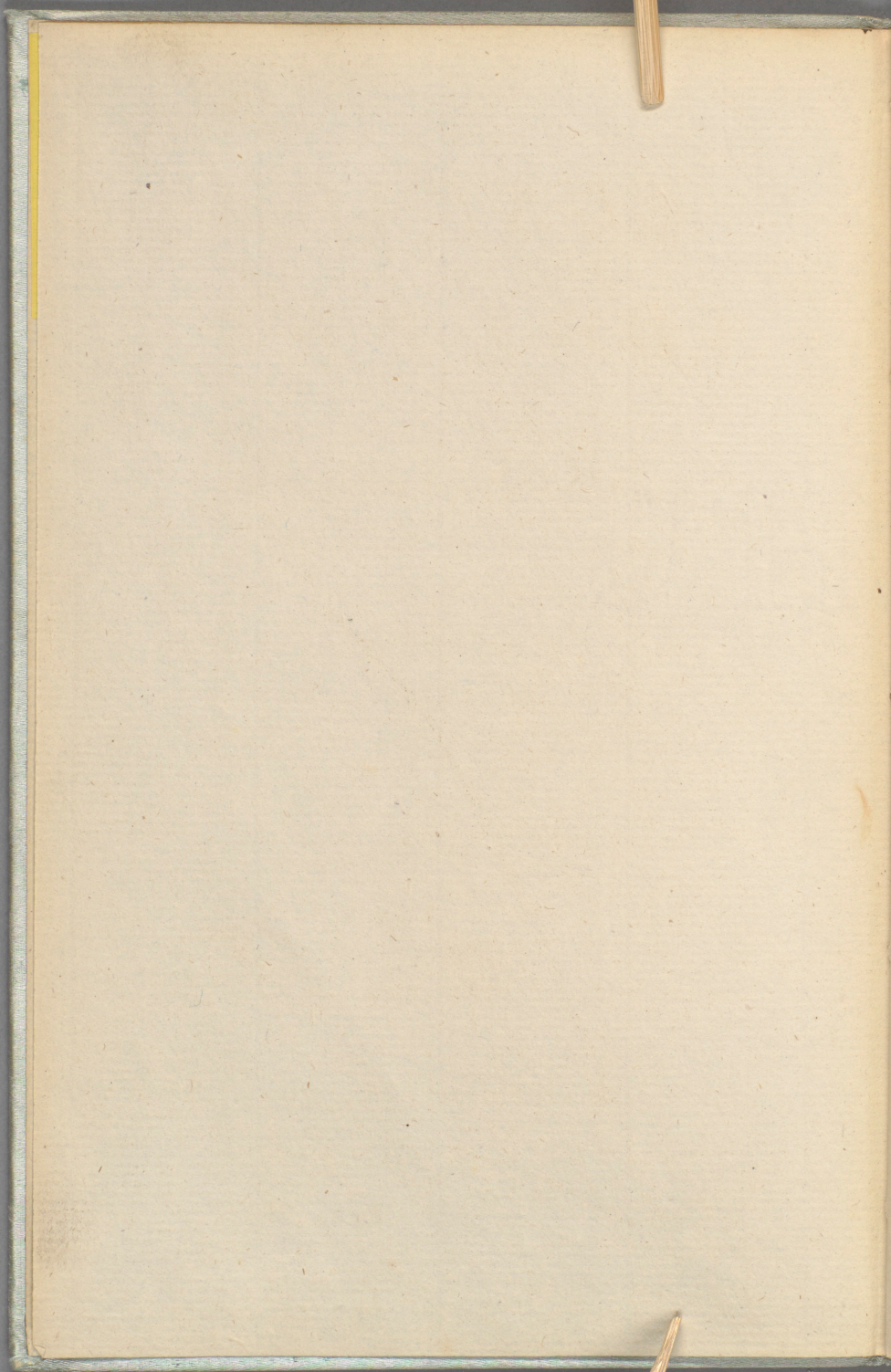
Ec. A

Lidner [Bengt]

111

111

111

GUSTAF
ADOLPHS
ÄRESTOD.

POÈME

AF

LIDNER.

STOCKHOLM,

TRYCKT I KONGL. TRYCKERIET 1791.

ADOLF H. S.
MILWAUKEE

LIBRARY

STOCKHOLM

GUSTAF ADOLPHS

ÅRESTOD.

Solt brufar Mälarn, och höjer

Sin evigt fvallande flod.

Ryktet på vingarna dröjer —

GUSTAF ADOLPHS Årestod,

Refes utaf hans Like och Blod.

I, Birgers Öar! vidt er ära

Skal Ijunga öfver Seinens strand,

Och Hjeltar eder offer bära,

Och modren sträcka ut sin hand

Och vifa Stoden, för at lära

Sin son, at älfka Kung och land.

Et hundra år förut man såg din födflo-timma:

O, Hjelte! en comet kring Nordens stjerna brann. (*)

Din första Årestod på Himlen skulle strimma,

Den andra du på jorden vann;

Och efter hundra år, den dagen du försvann

Germanien blef betäckt med moln och dödens dimma.

Så, när at jorden fälhet ge

En Gud från Himlarne sig fänkte,

En stjerna det förkunnade,

Och då han dog, i natt sig blodig folen dränkte.

Sachsen, dig han räddat har,

Och på dina fält han dignat:

Otackfamma! är än qvar

Stenen, den du knapt välsignat?

På

(*) Man vet berättelsen af Tycho Brahe, och at hundra år efter Hjeltens död, den 6 November 1732, upsteg från Solens upgång en så fäslig dimma flera mil kring Lutzen, at ingen höfnatt varit dystrare.

På franden af et haf, som ekens rötter lossar
 Se der et äldrigt torn; det tid och öden troffar,
 Orörligt, hemkt och hotande.
 Från Norden en orcan med tusen åkcor hafar,
 I hafvets afgrund tornet kastar,
 Och hvirflar bort ruinerne.

Så, Tilly! tretti segrars ära
 Vidt öfver jorden höjt dit mod:
 Du tror ej Gud kan dig förfära,
 Ej yiggen nå din ärestod!
 Nu Nordens Lejon mot dig rasar
 Du bleknar, drar dit svärd, och fäfar,
 Och dränks i dina härars blod.

I Hjeltar, mänskors mördare!
 De fårar, de olycklige
 På torfvor tackfamt låta rinna
 Vid minnet af välgörare,

Skal

Skal vandraren ej nånfin finna

På eder marmor, prunkande - - -

Men GUSTAF ADOLPH! då din ära,

Af Ryktets hundra munnar förs,

En stilla suck i dalen hörs,

Välsignande dig offer bära.

För Religion du stupat har!

Som hon odödlig skal du blifva.

Och tårar åt Din stod vi gifva,

Fäst Konung du och Hjelte var."

* * *

Höljd i odödlighetens skyar

Til Ryktet Åran ljungvild lopp.

"Han föll, och jag hans namn förnyar —

"Förkunna det til Sveas hopp."

Och Ryktet då på Tidens vingar

Bröt genom molnens djupa natt.

Sig til den ljusa thron det fvingar,

Der VASA krönt bland Hjeltar fatt:

”Din Son-Sons minne bör uplifvas.

”Med egen Guda-hand en Stod åt honom fått!” —

”Nej! denna Stod skal honom gifvas”

”Utaf Den Störste af min Ätt.”

Strax ner i det eviga djupets famn,

Väntande Ryktet til Seclerna flydde.

Nu skallade GUSTAF DEN TREDJES namn;

Och VASA ropade Ryktet—Det lydde:

Och Åran kom, och Hjeltens Årestod

Blef rest utaf hans Like och Blod.

Prins! detta Blod, at värdig bli,

Du, som hans Namn har fått, Du bör hans minne
hedra

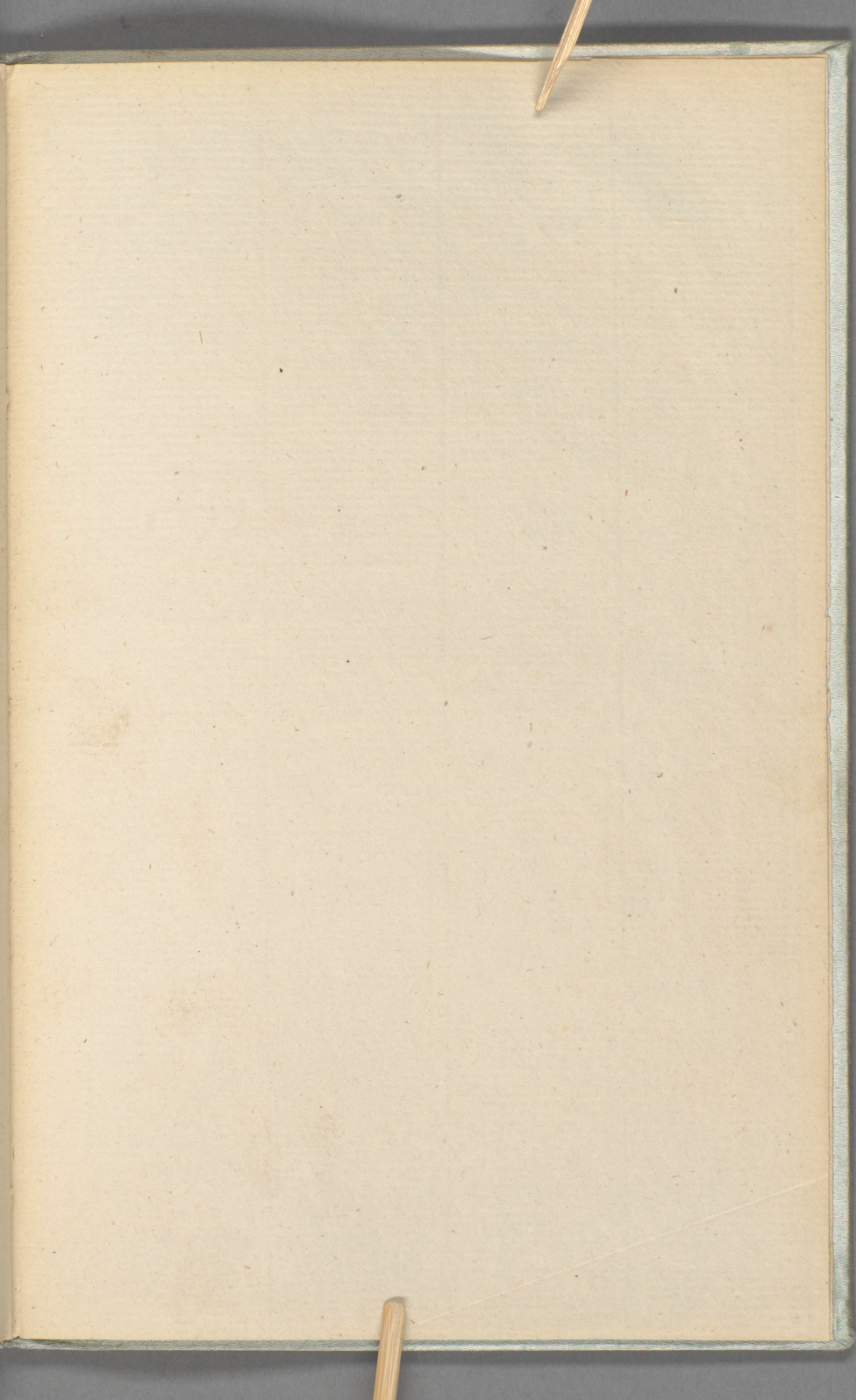
At ej bli honom lik - - - det vore dig förnedra,

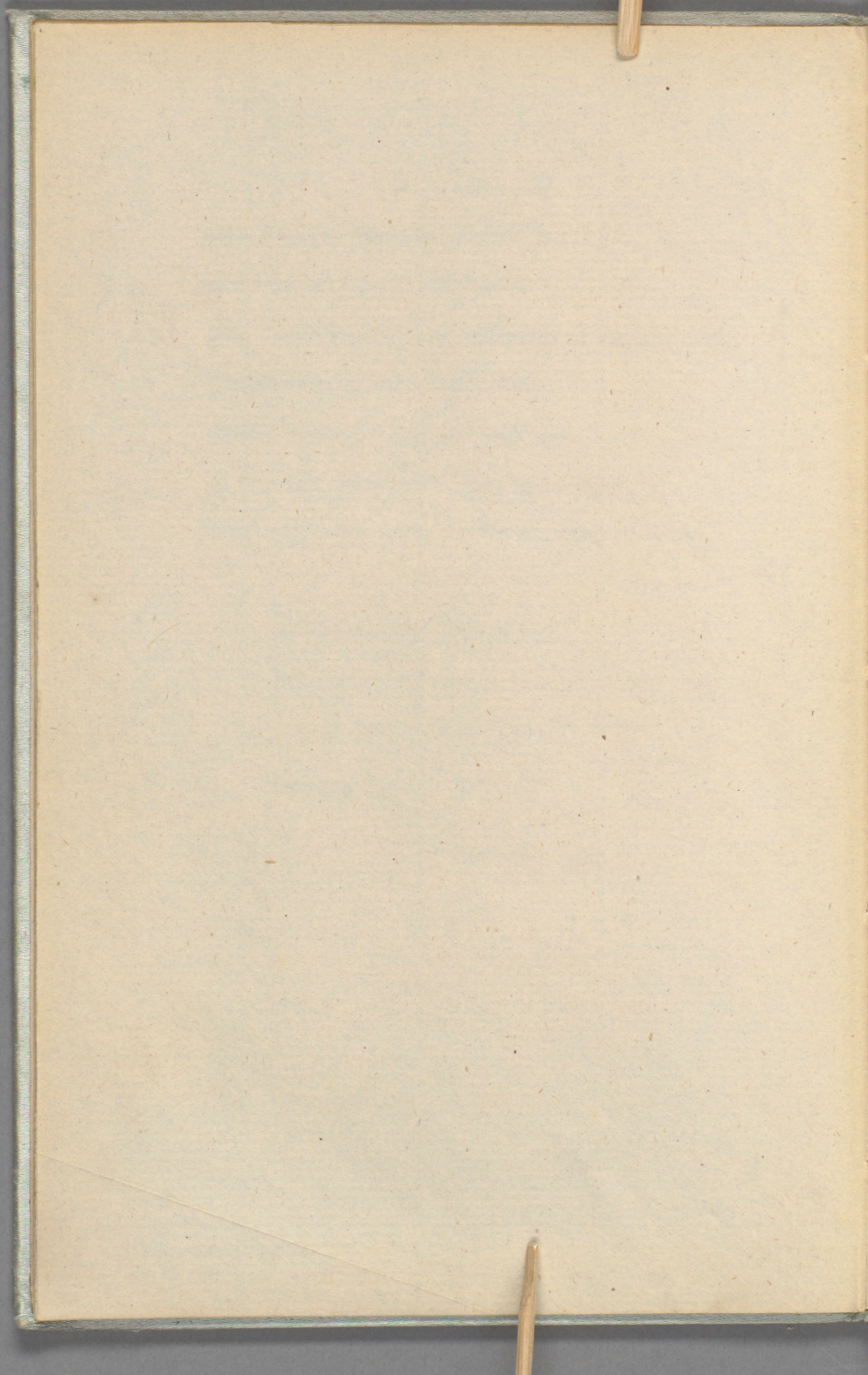
Hvar gång du Stoden går förbi.

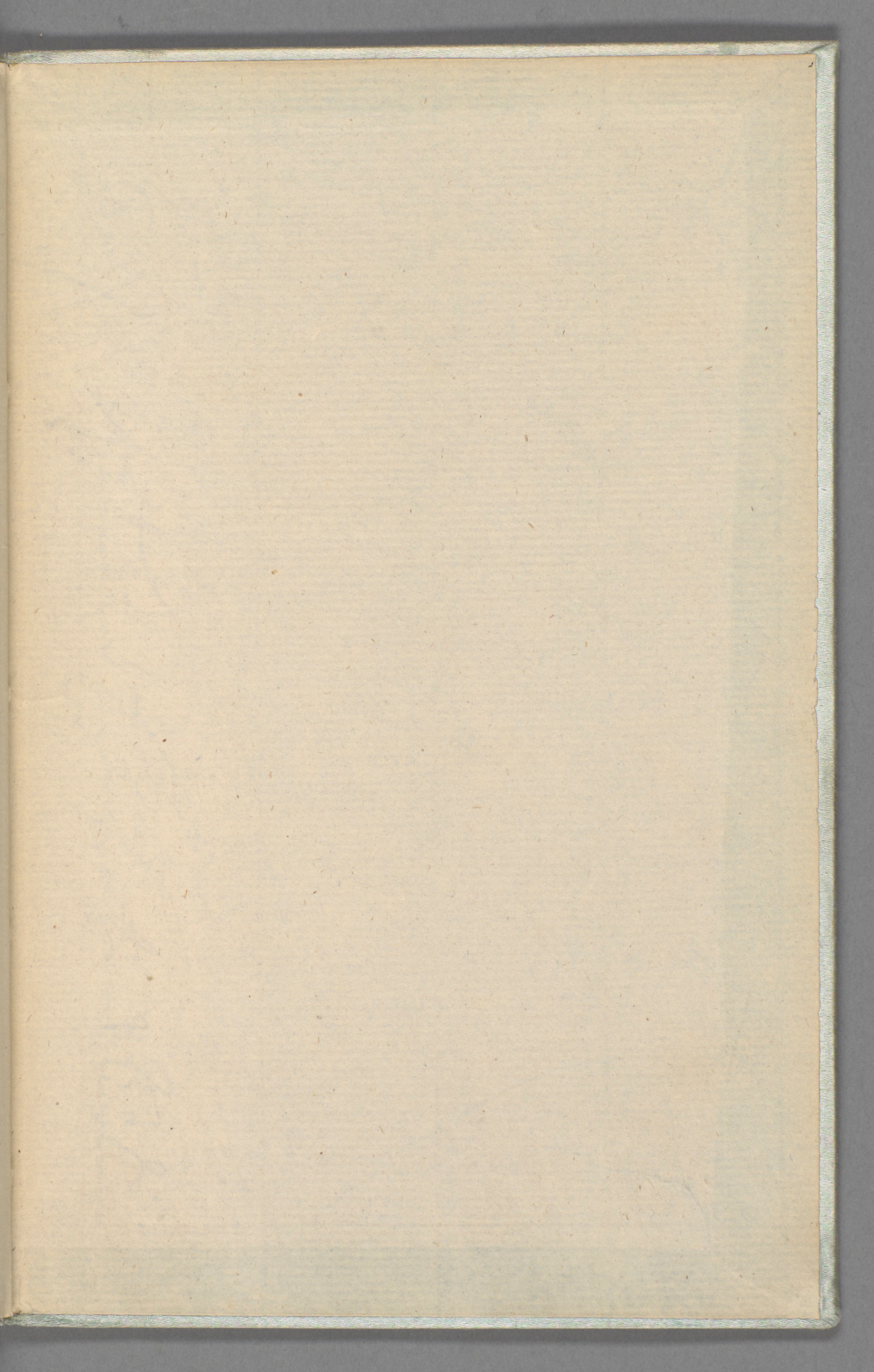
Och

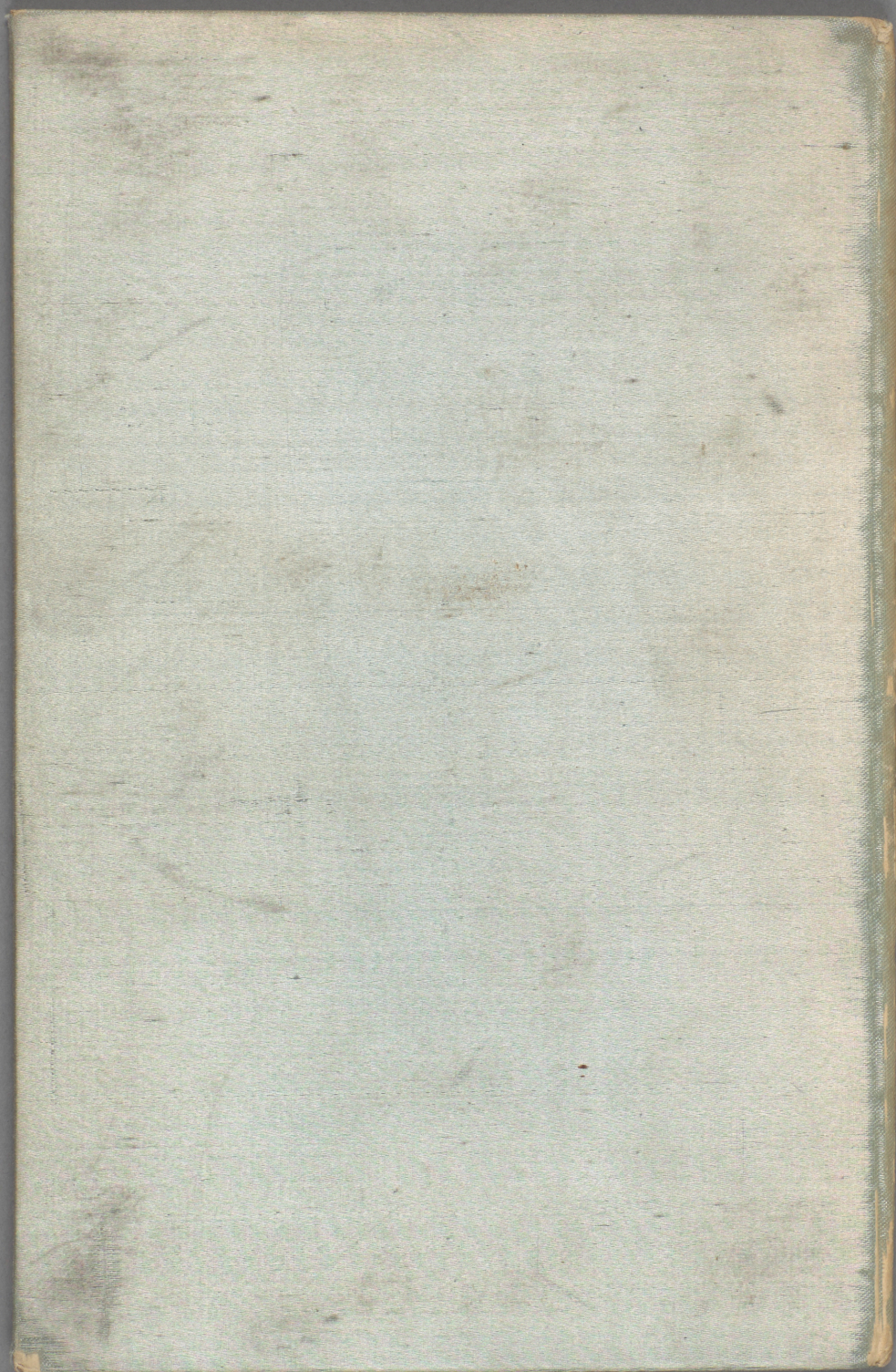
Och, Yngling, som med häpnad fer,
Hur OXENSTJERNA och BANER,
Och TORSTENSON, och GUSTAF HORN dig mana,
At våga fram på deras hjelte-bana,
Djerfs, Yngling, djerfs at våga mer.
Hvart enda tidevarf af nya lagrar blänker,
Och Himlen stora Män med stora Kungar skänker.

At vara Svenska Hjertats tolk,
MONARK! Din ärestod skal refas i DIT Rike;
Och då ej födas kan DIN Like:
Emottag den utaf DIT Folk.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

